

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

อำนาจจิตอัศจรรย์ของท่านอาจารย์ฝั้น

วัดป่าอุดมสมพรนี้เรานาน ๆ ได้เข้าไปที่ ไม่ได้เข้าไปบ่อย ๆ นัก นาน ๆ ได้ไปที่หนึ่ง พุดถึงเรื่องท่านอาจารย์ฝั้นนี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนกันนะ นี่เห็นไหมละอำนาจจิตของท่าน แม้ท่านล่องไปแล้วก็ยังมาแสดงให้เห็น รู้สึกท่านจะมาเมตตากับเรา ท่านะ ค่ะวันที่ ๒๐ เราพักอยู่ที่วัดดงศรีชมภู ให้เขาทำรั้วเพื่อรักษาสัตว์ในวัด เราไปคอยดูแลอยู่นั้น ค้างอยู่เป็นอาทิตย์ ๆ นะ ที่นี้เวลากลางคืนวันที่ ๒๐ โอ้โฮ ฝนพึ่ก พึ่กอะไรนักหนานะ เดือนสิงหา กัณยา ซึ่งเป็นหน้าฝนยังสู้ไม่ได้ มันตกเอาจริงเอาจริง น้ำท่วมหมดเลย ตามท้องนาแห้งแล้ง ๆ วันที่ ๒๐ มกรา มันตกเอาจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา น้ำท่วมไปหมดตามท้องนา

ตอนเช้าวันนั้นเราจะกลับ คือวันที่ ๒๑ เราจะกลับมาอุดร กลับมาแล้ววันหลังก็จะเข้าไปตลาดไปเอาของอะไร ๆ เฉพาะอย่างยิ่งจักร จะเอาไปถวายวัดหนองกอง กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว พอติดกลางคืนฝนกระหน่ำ ตอนเช้าออกไม่ได้เลย ท่านทูลออกจากวัดบึงไต่บ้านนาขามเลย กลัวเราจะกลับไม่ได้ ออกแต่เช้าเลย บึง ๆ พอได้ความว่าเราจะกลับวันนี้ สงสัยเรื่องรถจะมารับได้หรือไม่ได้ ถ้าไม่ได้เราก็จะเดินทางไปเราว่านั่น ท่านทูลไม่ยอมให้เดิน เลยไปติดต่อยุทธ คือรถเล็กกรนน้อยมาไม่ได้ ถ้าหากมาได้ก็ต้องเป็นรถใหญ่ เพราะน้ำท่วมหมดเลย ท่านทูลรับรองหมดจะเอารถมาให้ได้ ท่านทูลไปสั่งบ้านนาขาม เข้าทำดี นี่เห็นไหมมันกลับตาลปัตรกัน

พอไปถึงก็สั่ง ก็โยมอุปัฏฐากท่านนั้นแหละ เขามีรถอยู่ตั้ง ๒ คัน รถสองแถวกับรถบรรทุก ไปก็ไปสั่งเสียที่บ้านนาขาม ท่านทูลไปสั่งเองนะ กลัวจะเคลื่อนคลาดว่าฉันเถอะนะ ใครไปสั่งก็ไม่แน่ใจ ท่านต้องไปเอง บอกว่าวันนี้ตอนสายพอฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านอาจารย์จะออกมาที่นี่ แต่รถนั้นมาไม่ได้ คือท่านมาที่นี่แล้วท่านสั่งรถเก่งเอาไว้ คือสั่งรถมารับท่านที่บ้านนี้ ที่แรกจะให้ไปรับที่วัดเลย พอตีฝนตกไปไม่ได้ รถเก่งยังงี้ก็ไปไม่ได้แหละ ต้องให้รถเขามาจอดรออยู่ที่นี่ แล้วให้เอารถของเรานี้ไปรับท่านอาจารย์ออกมา เพราะรถของเราไปได้ คือทางรถเล็กก็พอไปได้ อยู่ สั่งอย่างชัดเจน

พอฉันเสร็จแล้วก็ให้เอารถของเราในบ้านนี้ไปรับท่านออกมา มาขึ้นรถเก่งที่นี้รถเก่งจะมาถึงในระยะเดียวกัน สั่งเสียเรียบร้อยแล้ว รถเก่งก็ไปจริง ๆ ไปถึงแล้วคนในบ้านมาสั่ง ว่านี่ท่านอาจารย์ทูลท่านมาสั่งอย่างเด็ดขาด เคลื่อนไม่ได้นะ พุดสวมรอยไปเลย เคลื่อนไม่ได้นะ อย่างนี้ละ คือเมื่อรถทางอุดรมาแล้วให้มาจอดรออยู่ที่นี่ ท่าน

อาจารย์จะเดินทางมาเองมาขึ้นรถคันนี้ รถนี้ไม่ต้องไป ไปไม่ได้เพราะน้ำท่วมหมด ให้จอดรออยู่ที่นี้ แล้วท่านอาจารย์จะเดินทางมาเอง มาขึ้นรถคันนี้ก็กลับอุดร ฟังซิ

ความจริงก็คือว่าให้รถเก่งมารออยู่ที่นี้ แล้วรถในบ้านของเราให้ไปรับเรามาขึ้นรถเก่งคันนี้ก็กลับอุดร แต่เวลามันสั่งนี้สั่งอย่างเด็ดขาดเสียด้วย ให้รถเก่งมารออยู่ที่นี้แล้วท่านจะเดินทางมาเอง รถเก่งไม่ต้องไปโน้น เด็ดขาดตรงรถเก่งไม่ต้องไปโน้น พอสายหน่อยคนขับรถเขาจะไปรับเรา เขาบอกว่าไปไม่ได้จะฝืนเขาก็ไม่ถูก เพราะเราไม่เคยในหนทาง มันจะไปไม่ได้จริง ๆ เหรอ เลยเดินสะเปะสะปะไปจนกระทั่งถึงวัด เขาเดินไปเฉย ๆ โห มันก็น่าจะมาได้ คือฝนตกหน้าแล้งมันลตเร็ว มันไม่เหมือนหน้าฝน พอสายมาหน่อยมันหมดเลย เดินสะเปะสะปะเข้าไป มาอะไรละ ไหนว่ารถมารับ ทำไมมีแต่คน ท่านทูกก็นั่งรออยู่นั้น ก็เขาไม่ให้มาเขาสั่งอย่างที่ว่า สั่งว่ารถเก่งคันนั้นมาให้มารอที่นี้ ว่าท่านอาจารย์จะเดินทางมาเอง รถคันนี้ไม่ต้องไป นี่ผมเดินสะเปะสะปะมาอย่างนั้นแหละ

ท่านทูกนั่งอยู่นั้นร้องไห้ออกเลย มันยังงัยกันนี้ ใสใหญ่เลย สั่งแล้วทำไมเป็นอย่างนี้ ผิงผิงเดินจิวรปลิวไปเลย ผมไม่ได้สั่งอย่างนั้น สั่งอย่างนั้น ๆ บิ่งเลย มันเป็นเรื่องของท่านอาจารย์ฝั้นนะ ตอนสุดท้ายชิตอนชัดเจน ทางนี้บิ่งไปเลยทีเดียว รถคันไหนก็ตามจะลากมาเลยพูดง่าย ๆ นี่ละถ้ามีเหตุการณ์แล้วเราไม่สึมนะ รถในบ้านทั้งหมดทั้งรถใหญ่รถสองแถวรวมแล้วเป็น ๗ คัน สมัยก่อนรถไม่มีมาก ถึงขนาด ๗ คันนับว่ามากแล้ว พอท่านทูกไปถาม รถคันไหนมีไหม รถออกไปตลาดหมดว้างั้น ก็เลยยื่นเอื่อ เอียยังงัยกัน ไปรอตั้ง ๒ ชั่วโมงไม่เห็นรถคันไหนเข้ามาเลย จนกระทั่ง ๒ ชั่วโมงล่วงไปแล้ว จึงมีรถสองแถวคันหนึ่งเข้ามา ท่านจึงลากรถสองแถวคันนี้เข้าไปเลย คันนี้ท่านทูกเองทำหน้าที่

พอเข้าไปแล้ว อันนี้ที่มันสำคัญนะ ก็เราเตรียมของไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านทูกนี้เป็นไฟไปเลย ร้อนเพื่อเรานั้นเอง ว่าอะไรก็มีแต่ผิดแต่พลาดไปหมด มันเป็นอย่างงัยวันนี้ ท่านทูกว้างั้นนะ ทำอะไร ๆ มีแต่ผิดแต่พลาด มันอะไรวันนี้นะ ที่นี้พอรถเข้ามาถึงปั๊บกี้ชนของขึ้นแล้วติดเครื่อง นี่สำคัญนะ ก็รถดี ๆ อยู่นี้ติดเครื่องปั๊บ ๆ แล้วดับเงียบอยู่นั้นไม่ยอมไป เอ้ มันเป็นอย่างงัย สะเทือนเรื่อย เป็นยังงัย ติดอยู่อย่างนั้นมันไม่ยอมไป มันเป็นอย่างงัยรถคันนี้ นี่ละจึงว่ามันชัดเจนเอามาก ทำไมมันไม่ยอมไป จนกระทั่งเราก้โพล่งออกไปเลยเทียว วันนี้จะต้องมีเหตุการณ์อะไร มันสะเทือน ๓ หนแล้วนะ คอยดูก็แล้วกัน เราว่าอย่างนี้เลย มันออกของมันสด ๆ มันจะผิงของมันทันทีไม่รอใคร วันนี้จะต้องมีเหตุการณ์อะไรแน่ ๆ คอยดูก็แล้วกัน สะเทือนหัวใจถึง ๓ หนแล้ว หนนี้สะเทือนมากเทียวถึงผางออกมาเลย ติดแล้วดับ ดับแล้วติดอยู่นั้นละ

พอดีท่านเอียนมาจากกรุงเทพไปร้านตั้งลงไปฉันทันที่นั่น ได้รับข่าวท่านอาจารย์ฝันเสียที่พรรณา ได้ทราบข่าวจากนี้แหละ พอฉันเสร็จแล้วก็ไป จากนี้ไปถึงเรา พอท่านเอียนไปถึงปั๊บบอง มองดูท่านเอียน ก็เราอยู่บนรถอยู่แล้ว รถท่านเอียนสวนเข้ามาปั๊บบอง รถเรานั่งอยู่นั้นยังไม่ได้ออกไปไหน ติดเครื่องแล้วติดเครื่องอีก พอเห็นท่านเอียนมา ท่านเอียนก็ปั๊บบองมาเลย เราก็คอยฟังเรื่อง ปั๊บบอง ๆ มามากกระซิบเรา บอกว่าท่านอาจารย์ฝันเสียแล้วค่าเมื่อวานนี้ ตอน ๖ โมง ๕๐ นาที นั้นเห็นไหมจำเก่งนะ นี่เป็นสังขารความจริงไม่ใช่ความจำ ความจำเลอะไปหมดเลย ถ้าลงฝังก็เข้าเป็นความจริงมันไม่ลืม พอว่าอย่างนั้น เอาละได้ความ เอ้า ติดเครื่องที่นี้ พอติดก็ไปเลย นั้นเห็นไหม

นี่ละที่ว่ามันประจักษ์สะท้อนหัวใจถึง ๓ หน มันยังไป ๆ จนโพล่งออกมาเลย ครั้งที่สาม ท่านเอียนมากกระซิบไม่บอกใครให้รู้ละ พอทราบแล้วก็ เอ้า ติดเครื่องที่นี้ ติดได้ละเราว่า พอติดปั๊บบอง ๆ ก็ไปได้ไม่มีปัญหาอะไรเลย นี่มันอย่างนั้นนะ ท่านอาจารย์ฝันอำนาจจิตท่านเก่งมาก เรื่องอำนาจจิตท่านเก่งมาก ท่านอาจารย์ลีหนึ่ง ท่านอาจารย์ฝันหนึ่ง พลังของจิต คืออันนี้ไม่ใช่ความบริสุทธิ์ เป็นเครื่องใช้ของธรรมชาติอันนั้น ตามนิสัยวาสนาของใครจะหนักไปทางไหน ตามนิสัยวาสนาของตนที่ทำความปรารถนาไว้ตั้งแต่แรก ๆ เช่น เป็นพระอรหันต์ด้วยกันนี้ องค์หนึ่งมีนิสัยวาสนาเด่นทางนั้น องค์หนึ่งเด่นทางนั้น ๆ เพราะฉะนั้นเวลาพระพุทธเจ้าทรงตั้งเอตทัคคะ สมณศักดิ์ของพระในครั้งนั้น ท่านจึงตั้งต่าง ๆ กัน พระสาวก ๘๐ องค์ได้รับเอตทัคคะ ตั้งสมณศักดิ์ให้จากพระพุทธเจ้า จากนั้นมาไม่ปรากฏตั้งที่ไหนอีกเลย นี่เป็นนิสัยวาสนาคณะแบบ ๆ ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกันหมด แต่กิ่งก้านสาขาต่างกัน ๆ

จากนั้นก็บึ้งเลย พอไปถึงปากคาคก็สั่งเขาเลี้ยวขวา ผู้ไปด้วยถึงกัน อ้าว เลี้ยวไปไหน ไปนู่นละท่านอาจารย์ฝันเสียแล้ว ถึงได้บอกตอนนั้นนะ ถ้าไม่มีเหตุผลก็จะทะเลาะกันคนเรา ก็เลยพูดให้ฟัง จากนั้นก็บึ้งเลย ไปถึงโน้นก็ค่าพอดี เพราะรถเราของท่านเอียนนั่นเอง รอข่าว จากนั้นสะดวกหมด นี่พูดถึงเรื่องท่านอาจารย์ฝัน มีหลายเรื่องนะท่านเกี่ยวกับเรา รู้สึกว่าท่านเมตตาอยู่มากเหมือนกันกับเรา แปกอยู่ ท่านเมตตามากอยู่เหมือนกัน อะไร ๆ ถ้าเราเข้าไปโง่งไปเลย มีอะไรขัดข้อง ๆ เกี่ยวกับเจตีย์ท่านโถ ของง่ายเมื่อไร มีแต่เขาโคง ๆ ใหญ่ ๆ มาชนกัน เราเป็นกันชนละซี

ที่นี้พูดถึงเรื่องเริ่มสร้างเจตีย์นี้ พอขึ้นปั๊บบองก็ขึ้นเราเลยเอาเป็นหัวหน้า โอ้ย ไม่เอาเราแก่แล้วเราลำบากลำบากแล้ว ทำของพ่อแม่ครูจารย์มาเราทำได้ด้วยความสมัครใจ อุตส่าห์พยายามเพราะไม่ใหญ่โตนัก อันนี้มันใหญ่โต คำนวณถึง ๑๒ ล้าน ไม่เอา ไปหาองค์ใหม่ ปิดเลย เจียบไป ประชุมปรึกษาเอาองค์นั้นเป็นหัวหน้า เอาองค์นี้เป็นหัวหน้า เป็นองค์ไหนก็ทะเลาะกันอยู่นั้น ๆ ทางประชุม ๆ เรื่อยนะ ประชุมการทำเจตีย์นี้

ประชุมก็ล้มเหลว ๆ มาเรื่อย วาระสุดท้ายที่ท่านสุวัจน์ไปนี้เรียกว่าสิ้นท่าแล้ว เอาครูบาอาจารย์องค์ไหนนับแต่ท่านสุวัจน์ ตลอดไปเลยจนถึงท่านวัน องค์ไหนต่อองค์ไหน หลายองค์นะที่จะเอามา นี้ เถียงกันไม่ลงรอยกัน ตั้งแต่ท่านสุวัจน์ก็ยิ่งถูกเถียง คงมีอุปายที่จะเอาเรานั้นแหละทำ องค์นั้นก็ไม่ได้เหมาะ องค์นี้ก็ไม่ได้เหมาะ ไปหาองค์ไหนก็ไม่เหมาะ คงจะเถียงกันเพื่อจะเอาตัวเรากี่ได้นั้นะ มันหาอุปายก็ได้คนเราใช้ใหม่ ทำท่าไม่ลงรอยกันเฉย ๆ จะเอาเราให้ถึงความหมายว่าจั้น

ท่านสุวัจน์ก็เป็นหัวหน้าอยู่นั้นหัวหน้าใหญ่ มันก็น่าจะขึ้นได้แล้ว นี่กลับไม่ลงกันอีกแหละ องค์นั้นไม่ลงองค์นี้ไม่ลง ทางประชุม-ประชุมเรื่อย ครึ่งสุดท้ายนี้มาประชุม ๕ คนไม่ได้เรื่องอะไรเลย ตกงเล็ก ทำยังไงกันอย่างนี้ มันสุดมันสิ้นแล้วเอาละนะ หมดแล้วนะ ที่นี้ประมวลแล้วก็เห็นแต่ท่านอาจารย์มหาบัวองค์เดียว นี่นะ เพราะฉะนั้นเราถึงจับได้เลยว่าพวกนี้มันจับกลุ่มกันมันจะเอาเรา ประชุมองค์ไหนก็ไม่ลง ๆ ทะเลาะกันตลอด คราวนี้ก็ทางผู้ว่า ผู้กำกับ ท่านสุวัจน์ มาพร้อมกันหมดเลย ทางสกลนครมาหมด มาบอกแบบสุด ๆ สิ้น ๆ บอกหมดทุกเหตุผล เราฟังแล้วก็เห็นใจ จะทำยังไง แต่เรื่องที่เขารวมหัวกันจะเอาเรา เราก็พอรู้ได้ แต่ยังไม่มันก็ผ่านมาแล้ว ๆ เราก็คิดอย่างนั้น นี่เขาก็มามุ่งต่อเราทำไง ตกงเราก็เลยได้รับ

พอเราจับ ลูกศิษย์ทางกรุงเทพก็โทรศัพท์ที่บึงมาถามเรา บอกว่าเราจับเรียบริ้อยแล้ว มันจำเป็นด้วยเหตุผลอย่างนั้น ๆ ถึงจับ ทางนั้นก็ปรับขึ้นเลย เอาเราเป็นประธานกรรมการ ตัวใหญ่ตรงนั้นนะ เป็นประธานกรรมการสร้างเจดีย์นี้ โห้ย เป็นกันชนไม่ใช่เล่นนะ มีแต่เขาโค้ง ๆ ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นยกทัพกันมาใส่กันตูม ๆ ไม่ลงกันเลย ที่นี้พอมาที่ไหนเราก็เป็นกันชน เราเข้าตรงกลางใส่ อธิบายเหตุผลเรียบริ้อย ลงกัน ๆ เลิกกันทุกครั้ง สองสามครั้งนะที่เจดีย์หลวงปู่ฝั้น เราเป็นกันชนตลอดมา ก็เรียบริ้อยไปเลย ที่นี้เงินก็ยังไม่ มี แต่ยังไงก็จะสร้างแล้ว ยังไงพยายามจะให้ได้แหละเงิน ได้ผู้เป็นหัวหน้าพอใจแล้ว เงินจะตามหลังแหละ พวกนั้นเขาพูดอย่างนั้นทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่มีเงิน ผู้หาเงินก็คือเรานี้แหละ เขาก็ไม่บ่าไปของเขา เพราะเขาได้ทีแล้วใช้ใหม่ เขาก็สนุกไม้

มันก็เป็นอย่างว่าจริง ๆ นะละปัจฉัย จนกระทั่งได้เอาบริษัทเนาวรัตน์มาประชุมกันที่นี้เลย เรบอกเราจะตัดครองเลย เอา สร้างไปเลย ไม่มีอะไรให้เราจะติดคุกเอง รับรอง เอาเลยสร้างเลย อู๊ย ถ้าลงท่านอาจารย์ได้ติดคุกสตาจค์หนึ่งผมก็ไม่เอา เอา ไปเลย ๆ ลงกันจุดนี้แหละ เรารับรองเราจะเข้าคุกเองเรากี่ว่าจั้นแหละ เขาก็บอกว่า ถ้าลงท่านอาจารย์ได้เข้าคุกสตาจค์หนึ่งผมก็ไม่เอา มันก็กรรมแก้กรรมนะ นี่มันแปลกอยู่ ใจหลงใจ เขาก็ผิงเลยไปด้วยความพอใจของเขา เพราะเรารับรองยืนยันหมดแล้ว พอสร้างไป ๆ ปูนหมด มันก็มีสัญญากำหนดเท่านั้นเสร็จเท่านั้นเสร็จ ปูนหมดไม่ใช่หมดธรรมดา

หมดเป็นเดือน ๆ ไม่ได้สร้างเลย ขาดงานไป วังมาหาเราอีก พวกคณะกรรมการวังมาหาเราอีก แล้วทำยังไงท่านอาจารย์ เวลานี้สร้าง อยู่ ๆ ปูนก็หมดจะทำยังไง คนงานไม่ได้ทำงานเลย แล้ววันเวลาकिनเข้าไปทุกวันก็จะหมดสัญญา เขาจะปรับ เอ้า ปรับก็ปรับเถอะ หลวงตาบัวไม่ปรับเสียองค์เดียวไม่มีใครปรับได้ เอา สร้างเลย เขาก็ผิงกลับคืนไป

ที่นี้เลยไม่คำนึง พอเราเปิดเรื่องนี้ งานสำเร็จตามสัญญาไม่สัญญาไม่สำคัญ อยู่กับหลวงตาบัวนะ หลวงตาบัวไม่ปรับเสียองค์เดียวเท่านั้นใครปรับไม่ได้ เอาสร้างเลย มันถึงแคไหนก็เห็นกันอยู่นี้แหละ ไม่ใช่แก้งอะไรกันนี่นะ ความจำเป็นเห็นอยู่ทั่วหน้ากันเอา ๆ เลย เขาก็เลยสร้าง พอเสร็จแล้วเลยไม่ถามถึงสัญญาเลย เรียกร้อยไปเลย มันก็เลยสัญญาแหละ ธรรมดามันเลย เพราะหมดไปตั้งเดือน ๆ ไม่ได้ทำงาน เวลากระชั้นเข้ามาเขาก็มาพูดให้ฟัง เวลายังเท่านั้น ๆ ช่างหัวมันเถอะ มันอยู่กับความจำเป็นของเรา นี่นะ ปูนนี้ถ้าเขาไม่เชื่อให้เขามาดูมีไหม วังนั้นเลย เอาเลยมีเท่าไรก็สร้างไปตามนั้น ๓ ปีก็ ๓ ปีชิจจะเป็นไรไป ความจำเป็นมีอยู่นี้แหละ เขาก็พอใจกลับไป เรียกว่ากรรมแก้กรรม เขาจะปรับอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่ปรับเสียอย่างเดียวเท่านั้น ที่แรกเราจะเข้าคุก ที่นี้เขาจะเข้าคุก ก็เลยมาแก้กัน โอ๊ย เข้าทำดินะ

ทุกอย่างเหมือนจะมาลองกำลังของหลวงตาบัวก็ไม่ทราบ ผิงที่ไรมีแต่หนัก ๆ นะแก้ผางไปได้เลย ผางไปเลย เรียกร้อย ที่นี้กฎนั้นก็กำหนดเท่านั้น ได้กฎมาเลย กำหนด ๘ แสนบาท กฎนี้ก็จะว่าคงจะได้เท่านั้นตามที่กำหนด มันก็ได้จริง ๆ เลยไปอีก ๘ แสนบาทเราไม่ลืมนะ ๘ แสนบาทนี้ใครอย่ามาแตะเราบอกตรง ๆ เลย เราเป็นหัวหน้าเป็นประธานกรรมการประชุมกัน บอก ๘ แสนบาทยกให้วัดอุดมสมพรทั้งหมด เพราะวัดนี้รับเป็นรับตายทุกอย่าง รับหมดเลย เมื่อมีเศษมีเหลือพอจะเป็นประโยชน์แก่วัดบ้างก็ให้มี เราว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเงิน ๘ แสนบาททว่านี้ หรือใครจะมาเพิ่มเท่าไรก็ตาม จะเข้าในจำนวนนี้หมด เราไม่เอาเราเอาเท่านี้เราบอก คือเอาแค่ค่าก่อสร้าง นอกนั้นก็ยกให้วัดอุดมสมพร ก็เรียกว่าอย่างน้อย ๘ แสนประกันไว้แล้ว ที่นี้มาที่หลังก็เพิ่มเข้า ๆ ได้มากกว่านั้นนะ เงิน ๘ แสนแต่ก่อนมันแพงนะไม่ได้เหมือนทุกวันนี้

นี่ละเรื่องของท่านอาจารย์ฝั้นมีแปลกอยู่ เรียกร้อยไปด้วยดี เงินก็ไม่มี แล้วยังจะมาหาเรื่องให้เราหาเงินมูลนิธิอีก ไม่หา บอกจ้เลย นี่เจตีย์เรียกร้อยแล้ว มูลนิธิที่ไหนเราไม่เล่นด้วย ตกลงก็ผ่านไปเลย ถ้าเราว่าไม่เล่น-ไม่เล่นจริง ๆ เราไม่เหมือนใครส่วนใหญ่ก็นี้ มูลนิธิอะไรอีก ไม่ทราบได้ไม่ได้นะ ถ้าลงว่าไม่ให้ไม่ให้จริง ๆ เราไม่เหมือนใคร เหตุผลพร้อมแล้วไม่ให้-ไม่ให้ นี่ละเรื่องของท่านอาจารย์ฝั้น ท่านพูดถึงเรื่องใด โอ๊ย นำฟัง บรรดาครูบาอาจารย์นี้ ท่านอาจารย์ฝั้นที่น่าเคารพ นำรักนำกราบไหว้บูชาทุกอย่าง เรารักท่านนะ ไม่เพียงแต่ความเคารพเลื่อมใสยังรักท่านอีก โอ๊ย หา

ยากนะ พูดถึงเรื่องกำลังจิตนี้สำคัญมาก ท่านอาจารย์ฝั้นกำลังใจสำคัญ ท่านพูดให้ฟัง ท่านยังหวาดเสียวอยู่นะ เราไม่ลืม ปีสงครามโลกเขามาทิ้งระเบิดที่สถานีรถไฟโคราช สถานีใหญ่นั้น พวกนายทหารเขาก็เข้ามาหาท่าน ท่านพูดดูเป็นลักษณะตื่นตื่นหวาดเสียว มันผลอไปได้อย่างไรท่านว่าอย่างนั้น เขามาพูดเราก็อึ้ง ๆ ก็เท่ากับรับเขานั้นแหละ

คือถึงเวลาประมาณ ๖ ทุ่ม่วงไปแล้วเครื่องบินใหญ่จะมา แล้วเขาจะมาโยนระเบิดลงที่สถานีรถไฟ มันแหลกหมดแล้วเขามาทุกคืน มาโยนระเบิดลงตรงนั้น พอเราฟังแล้วเขาก็ว่าเรารับ เรารับในใจจริง ๆ นะ นี่ชิมันนำคิดเอามากมาย มันก็มาดลบันดาล ท่านว่าอย่างนั้นนะ พอถึงเวลาแล้วเราก็ไปเดินจงกรม ถ้าเครื่องบินมาจะเพ่งเครื่องบิน เพ่งแล้วมันต้องตก ตกคนอยู่นั้นตายหมด ถ้าเพ่งยังงั้นมันต้องตก พอจิตเพ่งปั้งนี้ก็ลงตุ้มเลย แล้วคนอยู่นั้นตายหมดอะไรตายหมด คนตายหมดนี่ซิ มันทำไมระลึกไม่ได้ มันแปลกเอาเหลือเกินท่านว่า พูดแบบตื่นตื่นนะ อู๊ย นำหวาดเสียวเหลือเกิน แล้วก็ดลบันดาล คืนวันนั้นเครื่องบินไม่มา แปลกอยู่ มันมาทุกคืนจนกระทั่งนายทหารเขาอยู่ไม่ได้ เขาวิ่งมาหาท่าน มาแล้วท่านก็นิ่ง ๆ ก็แสดงว่าปลงใจจะช่วยเขา

ที่นี้เวลาประมาณสัก ๕ ทุ่ม่าทอนก็ลงเดินจงกรม คอยดูเหตุการณ์ ฟังซิท่านพูดเองนะ คอยดูเหตุการณ์อยู่ที่วัดศรัทธารวม ตอนนั้นท่านอยู่วัดศรัทธารวม ที่นี้ก็พอดีก็เข้ามาที่เดินจงกรมสังเกตเหตุการณ์ต่างๆ เจียบๆ ไปเลย จนกระทั่งตี ๒ ท่านถึงออกจากทางจงกรมมา เรื่องก็เลยเจียบไปเลย ฟังมาระลึกได้ที่หลัง โห้ย นำหวาดเสียวจริง ๆ เครื่องบินตกคนตายสักเท่าไรเราไม่ได้คิดอะไรเลย ทำไมเป็นอย่างนั้น ท่านพูดด้วยความเสียใจ คือตอนนั้นระลึกไม่ได้เลย นี่สำคัญ ถ้ามาเอาจริงๆ นะ นั่นนะเห็นไหม กำลังจิตของท่าน มันบันดาลบันดาล วันนั้นเครื่องบินก็ไม่มาทั้ง ๆ ที่มันมาทุกคืน ๖ ทุ่ม่วงไปแล้วมา ฟังเสียงสนั่นหวั่นไหวละระเบิดเขาลง เครื่องบินแต่ก่อนมัน ๔ เครื่องยนต์ ไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ นะ มากี่ได้ยีน ท่านยืนรอเหตุการณ์อยู่แล้วถ้ามาท่านก็จะเพ่ง ถ้าเพ่งก็ตุ้มเลย แล้วคนในนั้นมีเท่าไรตายหมดเลยท่านว่า อู๊ย เสียเหลือเกินตรงนี้ ท่านพูดแบบตื่นตื่น แบบเสียอกเสียใจมากทีเดียว แต่ก็ไม่เป็นไรแล้วแหละผ่านไป

นี่ละอำนาจของจิต ท่านเชื่อขนาดไหนเชื่อความรู้ของท่าน มาที่นี่พอฟังฟังนี้ลงเลยท่านว่า อย่างนั้นแหละอำนาจของจิต อย่างไปขึ้นเครื่องบินท่านก็เล่าให้ฟัง ตอนไปเผาศพหลวงปู่มั่น ขึ้นเครื่องบินไปเผาศพนั้น เขาเอาเครื่องบินมาลงรับจ้าง เราก็อ้อจำได้ว่า ๒ นาที่ต่อ ๔๒ บาท ขึ้นสองนาที่ลง ๆ เสร็จแล้วเขาก็มาขอให้เราขึ้น เขาไม่เอาค่าจ้าง มานิมนต์ให้ขึ้นเลย โอ๊ย ขึ้นไปอะไรละ ก็ขึ้นไปชมดินฟ้าอากาศเฉย ๆ แหละ พาไปเที่ยวแถวนี้แหละ เขาก็มานิมนต์ท่าน ตกลงใจก็เลยไปท่านว่า ที่นี้พอไปแล้วเขาไม่ได้อยู่

แถวนี่ละชิ ฟาดนุ่นถึงร้อยเอ็ด สารคาม อุบล เขาไม่ได้พากลับง่าย ๆ เทียวตระเวนเสีย แหกหมด เราก็ดูดินฟ้าอากาศไป นี่ท่านมาพูดถึงกระแสจิตนะ ส่งจิตดูไปธรรมดา ๆ ไม่เข้าห้องเครื่อง ถ้าจิตเข้าปั๊บบ พอจ้อปั๊บนี่จะลงเลยและตายทั้งเขาทั้งเรา เวลาตาย ตายทั้งเขาทั้งเรา เราตัวเก่ง ๆ ก็ตาย เราตัวเก่งนี่ก็จะตายท่านว่างั้น

ท่านบอกว่าเวลาผ่านเครื่องไปนี้ ท่านจะส่งจิตธรรมดาทั่ว ๆ ไป ก็เป็นธรรมดา พอเฟ่งปั๊บนี่มันจะฟุ้งเลยฟุ้งเลย ท่านถึงบอกว่าต้องระวัง เครื่องเหล่านี้จิตจะไม่เข้าเลย จิตสายไปธรรมดาดูโน่นดูนี้ไปธรรมดา เขาไปเที่ยวจนกระทั่งเมืองอุบลโน่นแหละ ไม่ทราบกีนาคี ไปนานแสนนานกว่าจะกลับมา ท่านพูดถึงเรื่องจิต ไปไหนจิตเราจะไม่เข้าเลยห้องเครื่องเขา ส่งไปธรรมดาธรรมดาเหมือนทั่ว ๆ ไป ถ้าส่งไปนั้นไม่ได้ ท่านพูดตรงนี้สำคัญมากนะ ถ้าส่งไปนั้นแล้วก็ฟุ้งเลย ฟุ้งทั้งเขาทั้งเรา ตายทั้งเขาทั้งเรา

ท่านอาจารย์ลี้ก็เหมือนกันกำลังจิตแรง เรานี้มันแรงตั้งแต่อย่างนั้นแหละเข้าใจใหม่ไม่อยากพูดมาก ความแรงกำลังจิตของเรานี้มันแรงไปทางหนึ่ง คนไม่ได้คิดนะ ความแรงของเรา เดียวไปหาต่อมบ้างอะไรมาบ้าง มันแรงไปทางนั้น ก็กำลังเราไม่มีก็ต้องเอาต่อมมาช่วยละชิ ต้องเอาต่อมมาช่วย รั้งเดียวเท่านั้นพอ เรายังไม่ลืมนะ คือแต่ก่อน รื้อลวดหนามก็ยังมี อย่ายว่าแต่รั้วกำแพงเลย สร้างรื้อลวดหนามก่อนแล้วก็สร้างกำแพงที่หลัง แล้วรื้อลวดหนามก็ไม่มี หมาอยู่ในบ้านมันหลังไหลมากินข้าว เพราะฉะนั้นมันถึงมีมาก มาขี้ขี้ ๆ พอพระล้างบาตร ต่างองค์ต่างเอาข้าวเหลือไว้ในกันบาตรไปสาดให้หมา อย่างนั้นเป็นประจำ ๆ มา

ทีนี้หมามันก็ขี้ขี้ ๆ มันถึงมากต่อมาก เวลาเสียงมันร้องมันถึงดังทั่วชี มันขบขันตอนหมาร้อง ตัวไหนอยู่ที่ไหนอยู่ในป่านี่ร้องทุกทิศทุกทาง วันนั้นร้องทั้งวัน ตัวไหนอยู่ที่ไหนร้อง คือมันเจ็บปวด ต่อมันต่อมันก็หนีแล้วแหละมันเข้ารั้งมันแล้ว แต่ความปวดมันไม่ได้เข้ารั้งละชิ มันช้ดอยู่หลังหมา แห้ง ๆ ตัวนี้ แห้ง ๆ อยู่ทุกทิศทุกทาง มีแต่เสียงหมากร้อง คือมันปวดต่อต่อมัน นี่ละมันขบขัน เราจึงเสียตายต่อ เราเดินฉาก ๆ ไปนั้นไม่เห็นมี ถ้ามีเราจะเอามาไว้สักรั้ง เราจะไม่เอามากเพียงรั้งเดียวก็พอ นี้คงจะแห้งยิ่งกว่าหมา เพราะมันมากยิ่งขึ้นกว่าหมา เสียงมันจะแห้งหงัก ๆ เต็มวัด ดีไม่ดี หลวงตาบัวก็จะแห้งกับเขา มันไม่พอกัดมันจะไปฟัดเราละชิ ขบขันดี โห ต่อต่อยนี้ปวดจริง ๆ นะ ปวดมากเป็นไข้ปัจจุบันเลยเรา

นี่พูดเรื่องท่านอาจารย์ฝั้นนะ พูดถึงเรื่องท่านเมตตา กับเราท่านเมตตาจริง ๆ แต่เราเป็นฝ่ายโถมตีท่านนะ ท่านไม่ค่อยได้ว่าอะไรเพราะท่านสวยงามทุกอย่างนี่มันนวลทุกอย่าง เรานี้เหมือนลิง พอใส่ปุ๊วะเลย พอไปถึงก็ใส่กันปุ๊วะเลย นั่นละท่านระวังลิง ที่วันนี้หนึ่งหมอเพ็ญศรีนี้แหละคนหนึ่งไปด้วย วันนั้นรถใหญ่ไป คนไปด้วยกันหลายคน

ตั้งใจจะไปกราบ คนนั้นก็จะไปคนนั้นก็ไป ตกลงก็เลยไปเต็มรถ พอไปถึงแล้วก็เข้าไปหาท่าน ท่านกำลังแจกเหรียญอยู่ตอนนั้น หมอเพ็ญศรีนี่ตาแหลมจริงๆ ไม่ใช่เล่น พอท่านกำลังแจกเหรียญ ท่านนั่งอยู่เก้าอี้ใต้ถุนกุฏิท่าน เราพอเข้าไปนั้นท่านกำลังแจกเหรียญอยู่ เอาละเล็ก ๆ ท่านว่านั่นนะ คือกลัวว่าตัวนี้จะไปกัดท่านไม่ใช่อะไร พอเราไปท่านกำลังแจกคนนั้นแจกคนนี้ แจกนั้นแจกนี้ พอมองเห็นเราโผล่เข้ามา เออ เลิก ๆ จะคุยธรรมะกัน ความจริงคือท่านกลัวหมาตัวนี้จะไปกัดท่าน อันนั้นเหมือนไม่มีนะเงียบเลย พวกนั้นก็เงียบหมดเลย ที่ท่านกำลังแจกอยู่นั้น เอาละเล็ก ๆ จะคุยธรรมะกัน ท่านแก้ดีอยู่นะ จะคุยธรรมะกัน

เพราะเรามันเอาจริงๆ ไม่ว่าจะกับใครก็ตามนะเรา เป็นอย่างนั้นนะ ใส่เปรี้ยวเลย มีแต่เราแหละฝ่ายโจมตีท่าน ไปหาครูบาอาจารย์องค์ไหนก็เราละขัดกันเลย ท่านอาจารย์ฝันท่านเย็นนี้ ประสาหมาน้อยกัดข้างหัวมันเถอะก็จะว่างั้น คุยไปธรรมดา เรายังใส่เรื่อย ๆ แล้วก็มาถึงจุดที่เขาประชุมกันลับ ๆ ไม่ให้ท่านรู้ ว่าทำบุญอายุของท่าน แต่ก่อนก็ไม่เคยมีบุญอายุ วันนั้นเขาจะนิมนต์พระมาตั้ง ๒๐๐-๓๐๐ ประชาชนก็จะมาเต็มวัดเต็มวา ที่นี้พระจะทำยังไงก็ได้ พวกญาติโยมเขาไม่ฟังเสียงพระเลย จะไปหาท่านอาจารย์ฝันก็ได้เรื่อง พระเลยโดดมาหาเรา มาวัดนี้เลย เรื่องนี้จะเรื่องงานใหญ่โตที่จะขึ้นในวัด เขาก็มาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งหน้ามาเลยนะพระ เพราะไม่มองเห็นใครเห็นแต่ท่านอาจารย์ท่านนั้น จะห้ามกองทัพใหญ่ ๆ ยุ่ง ๆ นี้ให้สงบลงไปได้ มีแต่ท่านอาจารย์ท่านนั้น นอกนั้นคงไม่ฟังเสียงใครแหละ เขาก็มาเล่าให้ฟังทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว พอวันหลังเราก็ไปหาท่านเลย ไปก็ใส่เบียดกันเลยกับท่าน อย่างนั้นนะเราไม่เหมือนใคร

พูดถึงเรื่องคนที่จะมาทำบุญให้ท่านเกี่ยวกับเรื่องอายุของท่านอาจารย์ เขาจะนิมนต์พระมาตั้ง ๒๐๐ กว่าแล้วก็จะมีอะไรต่ออะไรมีหลายเรื่องหลายราว เขาจะมาทำที่นี้แล้วท่านอาจารย์เห็นว่ายังไง วัดกรรมฐานเป็นวัดมาตั้งเดิม ครูบาอาจารย์พาดำเนินมาอย่างไร อย่างนี้มันขัดหรือไม่ขัดขอให้ท่านพิจารณาเอง เหนอ ไม่ได้ ๆ ๆ ท่านขึ้นเลยนะไม่ได้ ๆ ก็ท่านอาจารย์เป็นผู้ระงับเองคนอื่นระงับไม่ได้ นี่กระผมมากกราบเรียนเฉย ๆ เรื่องราวเป็นความจริงอย่างนี้แน่ จะเอาขึ้นแน่ ๆ ว่างั้นนะ ท่านก็ว่า โอ๊ย ไม่ได้ ๆ พอเรามาแล้วท่านก็ใส่ ๒-๓ ประโยคเงียบเลย เรื่องเลยไม่มี อย่างนั้นแล้วพระต้องวิ่งมาหาเรา เราก็เข้าหาท่าน เพราะองค์อื่นไม่กล้าเข้าแต่เรามันเข้าได้หมด พระบ๊องค์นี้ไม่ถอยใครเอาจริงๆ มันไม่ได้ถอยใครจริงๆ เปรี้ยวเลยละ มันขบขัน

พูดถึงเรื่องท่านเมตตา เมตตามากอยู่นะกับเรา อะอะก็ต้องเกี่ยวกับเรา เกี่ยวกับเราอยู่เรื่อย ๆ ท่านคงเห็นว่าหมาตัวนี้มันกัดเก่ง มันเห่าก็เก่งกัดก็เก่ง เลยยุมันเรื่อย

ให้มันกัดเรื่อยท่า แล้วเรื่องศพของท่านก็เรียบบร้อยไปทุกอย่างไม่มีอะไร อันนี้ก็เอาเราไปเป็นหัวหน้าอีกเหมือนกัน เผาศพท่านเราเป็นคนจัดแจงทุกอย่าง คนมามากต่อมารถนี้ไปหาจอดตามอำเภอ ตามโรงร่ำโรงเรียนตามสถานที่ว่าง เขาเปิดทางให้พวกอำเภอพรรณาท้องอำเภอ เปิดทางให้หมดๆ ให้รถเข้าจอดได้หมดเลยเพราะรถมากต่อมาก นี่เราไปเป็นหัวหน้างานอยู่นั้นไม่ใช่เล่นนะ หลวงปู่ฝั้นเรารู้สึกหนักมาก ออกจากนั้นมาหลวงปู่ขาวอีก อันนี้ก็มาโดนกันอีกแหละกับผู้ใหญ่ กับดอกเตอร์เซาวันจะเป็นใครไป

มานี้เขาก็มาขอให้เราเป็นประธานอีกแหละ เจดีย์หลวงปู่ขาว โอ๊ย เงินก็มีแล้วนี่นะ เงินไม่อดไม่อยากพอแล้วทุกอย่าง จะให้เป็นประธานอะไร ทางดอกเตอร์เซาวันพูด โอ้โฮ เงินไม่สำคัญนะท่านอาจารย์ ไม่มีอะไรสำคัญยิ่งกว่าประธานนะ เราสะดุดก็วิ่งไปหาทางเจดีย์ของท่านอาจารย์ฝั้น เราก็เลยนั่งยอมรับ ขึ้นจริงๆ นี่ก็มีแต่เขาโค้งๆ เหมือนกัน เราผ่ากลางอีกเหมือนกัน เป็นอย่างนั้นนะ ไม่มีอะไรตั้งแต่เจดีย์หลวงปู่มน เราไม่มี เราเป็นผู้สมัครใจเป็น เขาก็มาขอด้วยสมัครใจด้วย เป็นเราว่าอย่างนี้ เป็นให้ไม่มีอะไรอันนี้ แต่สองอันนี้ โห พรรณาเป็นอันดับหนึ่ง อันนี้เป็นอันดับสอง ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นละ ชัดกัน โห เราต้องเข้าผ่ากลาง แหกหมดแหละเรา กันชนว่าไง ก็เรียบบร้อยไปด้วยดีทุกอย่าง

สำหรับท่านอาจารย์ฝั้นท่านเก่งหลายด้านเหมือนกัน ไม่มีใครเท่าที่ผ่านมาครูบาอาจารย์ ที่จะนิมนต์และชุ่มเย็นทุกอย่างๆ เหมือนท่านอาจารย์ฝั้นนะ ท่านอาจารย์ฝั้นนี้ โหย สวยงาม กิริยามารยาทของท่านใครจะยึดไปปฏิบัติยังงี้ๆ สวยงามหมดนะ คือครูบาอาจารย์บางองค์จะสวยงามเฉพาะท่าน เวลาอยู่กับท่านนี้เรียกว่าเป็นของจริงล้วนๆ สวยงามไปหมดเฉพาะท่าน แต่คนอื่นเอาไปใช้ปลอมหมดนะ แต่สำหรับท่านอาจารย์ฝั้นนี้ ใครจะเอาไปใช้ก็ได้ ท่านก็เป็นมหายมงคลต่อท่านอยู่แล้ว กิริยามารยาททุกสิ่งทุกอย่างการแสดงออกของท่านนำเอาไปใช้นี้ได้ประโยชน์ทั้งนั้น เป็นมงคลด้วยกันทั้งหมด ไม่ปลอม กิริยาของครูบาอาจารย์บางองค์นี้สำหรับท่านเหมาะสมทุกอย่างจริงตลอดสำหรับท่าน คนอื่นเอาไปใช้ปลอมหมดๆ ใช้ไม่ได้ นะเป็นอย่างนั้นนะ เพราะนิสัยคนละอย่าง นิสัยอย่างหนึ่งทั่ว ๆ ไปยึดเอาไปใช้ได้หมด เป็นมงคลหมด บางองค์นี้ใช้ได้เฉพาะท่านเท่านั้น จริงทั้งหมด แต่คนอื่นเอาไปใช้ปลอมหมด เป็นอย่างนั้น

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๘ ทองคำได้ ๑ บาท ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๗ ดอลลาร์ ทองคำทั้งหมดที่เราได้แล้วเวลานี้ ๔,๖๒๙ กิโล กรุณาจำไว้ตามนี้ ส่วนดอลลาร์ ๖ ล้านกว่า

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd